ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **P. N.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 2. 2016, č. j. MSK 116714/2015, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 4. 2017, č. j. 20 A 12/2016 - 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 4. 2017, č. j. 20 A 12/2016 - 29, jímž bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 29. 2. 2016, č. j. MSK 116714/2015, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Předmětným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věci přestupku proti pravidlům silničního provozu, spočívajícího v nerespektování dopravního značení k přikázanému směru jízdy.

[2] Krajský soud v napadeném rozsudku většinu žalobních námitek shledal nedůvodnými. Jako důvodnou současně vyhodnotil žalobní námitku spočívající v tvrzení, že se v projednávané věci správní orgány ani okrajově nezabývaly naplněností materiálních

znaků skutkové podstaty předmětného přestupku, a proto napadené rozhodnutí žalovaného jako nepřezkoumatelné zrušil.

[3] Stěžovatel v podané kasační stížnosti se závěrem krajského soudu, a ani s důvodem, který jej k tomuto závěru vedl, nesouhlasí. Namítá, že nezpochybňuje, že napadené rozhodnutí, ani rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neobsahuje výslovné posouzení materiálního znaku přestupku, avšak je současně přesvědčen, že za daných okolností nemůže jít o takovou vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Na podporu svého názoru poukazuje na právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45, v jehož smyslu *může, na rozdíl od trestného činu, být přestupkem i takové jednání, které ohrožuje nebo porušuje zájem společnosti pouze v míře nepatrné, a současně, že jednání, které naplňuje formální znaky přestupku, naplňuje v běžně se vyskytujících případech současně i materiální znak přestupku. Výjimkou jsou pouze případy, kdy se k okolnostem jednání naplňujícím formální znaky přestupku přidruží další významné okolnosti, které naplnění materiálního znaku vylučují.*

[4] Stěžovatel dále uvedl, že V daném případě šlo o jednání spočívající v porušení povinnosti řídit se dopravní značkou C 2f „Přikázaný směr jízdy vpravo a vlevo“ s dodatkovou tabulkou s textem „MIMO NÁVŠTĚVNÍKŮ STK A AUTOSALONU ACA“. Žalobce po projetí kolem této dopravní značky pokračoval v přímém směru jízdy, tedy tento příkaz nepochybně nerespektoval, a to aniž byl návštěvníkem STK nebo autosalonu ACA. Šlo tedy o zcela jednoznačné porušení příkazu daného dopravní značkou a současně jde o případ, který ničím nevybočuje z charakteru běžně se vyskytujících případů porušení takové dopravní značky.

[5] U přestupku žalobce správní orgány neshledaly žádné další okolnosti, tím méně okolnosti významné, které by v daném případě mohly vyloučit ohrožení nebo porušení zájmu společnosti jednáním žalobce i v míře nepatrné, a ani sám žalobce žádné takové okolnosti v průběhu správního řízení netvrdil. Žalovaný uznává, že toto mohl konstatovat již v odůvodnění napadeného rozhodnutí, nicméně pokud tak neučinil, má za to, že tím nijak nezkrátil žalovaného na právech a není to důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí soudem.

[6] Za irelevantní pro posouzení věci stěžovatel považuje to, že je některým řidičům (návštěvníkům STK nebo autosalonu ACA) vjezd do ulice Servisní dovolen a jiným zakázán, neb relativizace zákazu z tohoto důvodu by potom znamenala, že žádné porušení dopravní značky, která zakazuje určité jednání a zároveň z něho stanoví výjimky, by nebylo přestupkem, což je závěr zjevně absurdní. Stěžovatel stejně tak za irelevantní považuje i hustotu provozu v době spáchání přestupku. Žalovaný se tedy na rozdíl od krajského soudu domnívá, že žalovaný nebyl v posuzované věci povinen blíže se zabývat materiálním znakem přestupku a absence jeho odůvodnění v napadeném rozhodnutí proto nemůže být kvalifikována jako vada, která by mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí.

[7] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána včas, osobou oprávněnou, jež splňuje podmínky ustanovení § 105 odst.

2 s. ř. s., a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

[8] Kasační stížnost Nejvyšší správní soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že napadený rozsudek takovými vadami netrpí a že kasační stížnost **není důvodná.**

[9] Nejvyšší správní soud v prvé řadě potvrzuje, že ve své judikatuře setrvale zastává názor, že *jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti.* To Nejvyšší správní soud uvedl, vedle rozsudku odkazovaného stěžovatelkou, dále např. i v rozsudku dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012 - 23, na který na podporu svého právního názoru odkazuje krajský soud. Nicméně v předmětné judikatuře Nejvyšší správní soud současně staví na tom, že: *z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.*

[10] Krajský soud v napadeném rozsudku podle názoru Nejvyššího správního soudu srozumitelně a s příslušným odůvodněním vyložil, v čem v posuzované věci spočívají další významné okolnosti, které vyžadují, aby se správní orgány vypořádaly s naplněním materiální stránky předmětného přestupku.

[11] Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s názorem krajského soudu, že pro přezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů je třeba dodržet alespoň minimální standard nadefinování zájmu společnosti, který je zákonem chráněn, tj. objektu přestupku, v souvislosti s jeho porušením nebo ohrožením na základě protizákonného jednání obviněného. Konkretizace objektu přestupku je důležitá nejen z pohledu přezkoumatelnosti správních rozhodnutí, ale též pro obranu obviněného, neboť pokud správní orgány nevymezí chráněný zájem, jež měl být porušen či ohrožen, stanou se možností obrany naprosto abstraktními.

[12] Jmenovitě je Nejvyšší správní soud s ohledem na skutkové okolnosti posuzované věci téhož názoru, že pokud dopravní značení v inkriminovaném místě nedává všem účastníkům silničního provozu stejná práva, tj. jestliže do dané ulice mohou vjet v přímém směru, na rozdíl od ostatních, jen řidiči, kteří jedou do stanice STK nebo autosalonu ACA, pak je to právě ten případ, kdy správní orgán nemůže opomenout posouzení naplnění materiálního znaku přestupku a je namístě hledat objekt předmětného přestupku.

[13] Ostatně sám stěžovatel v kasační stížnosti, jak již bylo poznamenáno, uznává, že svůj postoj k otázce materiálního znaku přestupku v předmětné věci mohl konstatovat již v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nicméně dodal, že pokud tak neučinil, má za to,

že tím nijak nezkrátil žalovaného na právech a není to důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí soudem.

[14] Nejvyšší správní soud je stran důvodnosti zrušení napadeného rozhodnutí, jak bylo výše uvedeno, naopak zcela shodného názoru s názorem krajského soudu v napadeném rozsudku, a proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je zjevně nedůvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji zamítl.

[15] O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel (žalovaný) nebyl ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalobce, který měl ve věci úspěch, žádné náklady činnosti nevynaložil, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalobci náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. října 2017

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu